

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

EUROPSKI SUD ZA LJUDSKA PRAVA

PRVI ODJEL

ODLUKA

Zahtjev br. 25824/14
Marjan TARABARIĆ
protiv Hrvatske

Europski sud za ljudska prava (Prvi odjel), zasjedajući
29. rujna 2020. godine u odboru u sastavu:

Pere Pastor Vilanova, *predsjednik*,
Jovan Ilievski,
Raffaele Sabato, *suci*,

i Renata Degener, *zamjenica tajnika Odjela*,

uzimajući u obzir gore navedeni zahtjev podnesen 26. ožujka 2014.
godine,

uzimajući u obzir očitovanje koje je dostavila tužena Vlada i odgovor na
očitovanje koji je dostavio podnositelj zahtjeva,
nakon vijećanja odlučuje kako slijedi:

ČINJENICE

1. Podnositelj zahtjeva, g. Marjan Tarabarić, hrvatski je državljanin,
rođen je 1938. godine i živi u Velikoj Gorici. Podnositelja zahtjeva pred
Sudom je zastupao g. A. Šagovac, odvjetnik iz Velike Gorice.

2. Hrvatsku Vladu („Vlada“) zastupala je njezina zastupnica, gđa Š.
Stažnik.

A. Okolnosti predmeta

3. Činjenično stanje predmeta, kako su ga iznijele stranke, može se sažeti
kako slijedi.

1. Pozadina predmeta

4. Kada je imao osam godina, podnositelj zahtjeva pretrpio je tešku ozljedu u prometnoj nesreći. Kao posljedica nesreće desna mu je noga amputirana i od tada hoda uz pomoć štake.

5. Godine 1998. podnositelj zahtjeva podnio je Republičkom Fondu mirovinskog i invalidskog osiguranja radnika Hrvatske, Područnoj službi u Zagrebu („Hrvatski mirovinski fond“), zahtjev za priznanje prava na naknadu za tjelesno oštećenje. Rješenjem od 16. ožujka 1998. godine Hrvatski mirovinski fond utvrdio je da stupanj tjelesnog oštećenja podnositelja zahtjeva iznosi 100 %, ali je odbio njegov zahtjev za naknadu, utvrdivši da podnositelj nije bio osiguran u trenutku nastanka tjelesnog oštećenja.

2. Upravni postupak o pravu podnositelja zahtjeva na osobnu invalidninu

6. Dana 21. veljače 2011. podnositelj zahtjeva podnio je Centru za socijalnu skrb Velika Gorica („Centar“) zahtjev za priznavanje prava na osobnu invalidninu na osnovi njegova zdravstvenog stanja. Tvrdio je da je 100%-tni invalid, da je prethodnih šezdeset i šest godina hodao uz pomoć štake i da se još uvijek može kretati i sve obavljati samostalno. U prilog svom zahtjevu dostavio je, među ostalom medicinskom dokumentacijom, rješenje Hrvatskog mirovinskog fonda iz 1998. godine (vidi stavak 5. ove odluke).

7. Dana 1. ožujka 2011. Centar je od svog internog tijela vještačenja („prvostupanjsko tijelo vještačenja“) zatražio da provede vještačenje kako bi se utvrdilo je li stupanj oštećenja zdravlja podnositelja zahtjeva bio takav da podnositelj ispunjava uvjete za osobnu invalidninu. Uz zahtjev za vještačenje priložio je i dokumentaciju koju je dostavio podnositelj, uključujući rješenje Hrvatskog mirovinskog fonda iz 1998. godine (vidi stavak 5. ove odluke).

8. Prema dokumentima koje je dostavila Vlada, u sastavu prvostupanjskog tijela vještačenja bili su socijalna radnica i liječnik opće prakse. Socijalna radnica je uzela izjavu podnositelja zahtjeva u vezi s njegovim općim životnim uvjetima, a liječnik opće prakse ispitao ga je o zdravlju te je osobno pregledao podnositelja i njegovu medicinsku dokumentaciju. Podnositelj zahtjeva izjavio je socijalnoj radnici da se može kretati uz pomoć štake, da koristi javni prijevoz, da samostalno priprema obroke i održava domaćinstvo te da samostalno održava osobnu higijenu.

9. U svom nalazu i mišljenju od 30. svibnja 2011. godine prvostupanjsko tijelo vještačenja navelo je da podnositelja njegovo zdravstveno stanje ne sprječava da samostalno izvodi aktivnosti primjerene muškarcu njegove životne dobi.

10. Nakon što je pozvan, podnositelj zahtjeva otišao je 27. lipnja 2011. godine u Centar, gdje je obaviješten o rezultatima vještačenja. Potpisao je zapisnik potvrdivši da je obaviješten o sadržaju nalaza i mišljenja i da je prigovorio zaključcima vještaka. Zapisnik je pročitao podnositelju zahtjeva i on nije imao primjedbi na njegov sadržaj.

11. Dana 1. srpnja 2011. Centar je odbio podnositeljev zahtjev. Svoju je odluku utemeljio na vještačkom nalazu i mišljenju od 30. svibnja 2011. godine (vidi stavak 9. ove odluke), člancima 55. i 147. Zakona o socijalnoj skrbi (vidi stavak 22. ove odluke), i članku 38. stavku 2. Pravilnika o sastavu i načinu rada tijela vještačenja u postupku ostvarivanja prava iz socijalne skrbi i drugih prava po posebnim propisima (vidi stavak 24. ove odluke).

12. Podnositelj zahtjeva pobijao je to rješenje pred Ministarstvom socijalne politike i mladih („Ministarstvo“), podnoseći daljnju medicinsku dokumentaciju i tražeći da se pribavi drugi vještački nalaz. određivanje drugog vještačenja.

13. Povodom žalbe podnositelja zahtjeva, Ministarstvo je od svog internog tijela vještačenja („drugostupanjsko tijelo vještačenja“) zatražilo da provede drugo vještačenje o tom pitanju.

14. Dana 18. srpnja 2012. drugostupanjsko tijelo vještačenja, u čijem su sastavu bili socijalna radnica i liječnica specijalist medicine rada, pregledalo je spis podnositelja zahtjeva i potvrdilo da podnositelja njegovo zdravstveno stanje ne sprječava da samostalno izvodi aktivnosti primjerene muškarcu njegove životne dobi. Njegov nalaz i mišljenje nisu proslijeđeni podnositelju zahtjeva.

15. Dana 4. rujna 2012. Ministarstvo je, pozivajući se na dva vještačka nalaza i mišljenja (vidi stavke 9. i 14. ove odluke), odbilo žalbu podnositelja zahtjeva.

16. Dana 23. listopada 2012. podnositelj zahtjeva podnio je Upravnom sudu u Zagrebu upravnu tužbu protiv rješenja Ministarstva, pobijajući zaključke tijela vještačenja. Tvrdio je da je bio isključen iz postupka pred upravnim tijelima, da u odnosu na njega nije provedeno vještačenje i da ga vještaci nikada nisu osobno pregledali. Zatražio je da se održi rasprava i da ga vještaci osobno pregledaju.

17. Dana 21. svibnja 2013. Upravni sud u Zagrebu održao je javnu raspravu kojoj je prisustvovao podnositelj zahtjeva. Na raspravi je podnositelj zahtjeva ponovio da u odnosu na njega nije provedeno vještačenje. Nadalje je tvrdio da u njegovu slučaju zapravo nije bilo potrebno vještačenje jer je 1998. godine već bilo utvrđeno da je 100-tni invalid (vidi stavak 5 ove odluke).

18. Dana 28. svibnja 2013. Upravni sud u Zagrebu odbio je tužbeni zahtjev podnositelja zahtjeva, utvrdivši da su tijela nadležna za socijalnu skrb pravilno odbila zahtjev podnositelja za priznavanje prava na osobnu invalidninu, pozivajući se na zaključke ovlaštenih tijela vještačenja. U pogledu tvrdnje podnositelja zahtjeva da je jedno drugo tijelo već bilo utvrdilo da je 100-tni invalid, Upravni sud u Zagrebu smatrao je da se pravo na osobnu invalidninu priznaje prema uvjetima utvrđenima Zakonom o socijalnoj skrbi i povezanim Pravilnikom. U predmetu podnositelja zahtjeva, ovlaštena tijela vještačenja na dvije razine utvrdila su da podnositeljevo oštećenje zdravlja nije doseglo težinu utvrđenu člankom 38. stavkom 2.

Pravilnika s obzirom na to da je mogao samostalno izvoditi aktivnosti primjerene muškarcu njegove životne dobi (vidi stavke 22. - 24. ove odluke). Konačno, Upravni sud u Zagrebu smatrao je da, prema mjerodavnom domaćem zakonu, drugostupanjsko tijelo vještačenja nije bilo obvezno osobno pregledati podnositelja zahtjeva (vidi stavak 23. ove odluke).

19. Dana 11. srpnja 2013. podnositelj zahtjeva podnio je ustavnu tužbu Ustavnom sudu Republike Hrvatske. Prigovorio je da nije imao pošteno suđenje jer je odbijen njegov zahtjev da ga vještaci osobno pregledaju.

20. Rješenjem od 18. rujna 2013. godine Ustavni sud je odbacio ustavnu tužbu podnositelja zahtjeva, utvrdivši da u tom predmetu nije otvoreno nikakvo ustavnopravno pitanje. Rješenje je podnositelju dostavljeno 1. listopada 2013. godine.

21. Podnositelj zahtjeva sam se zastupao tijekom cijelog postupka pred domaćim vlastima.

B. Mjerodavno domaće pravo

22. Zakonom o socijalnoj skrbi (Narodne novine br. 73/1997, s naknadnim izmjenama i dopunama), koji je bio na snazi u relevantno vrijeme, bilo je predviđeno da pravo na osobnu invalidninu ima teže tjelesno ili mentalno oštećena osoba ili osoba s trajnim promjenama u zdravstvenom stanju ako je oštećenje ili bolest nastala prije navršene 18. godine života i ako osobnu invalidninu ne ostvaruje po drugoj osnovi (članak 55.). Ako je u svrhu ostvarivanja prava iz socijalne skrbi bilo potrebno ocijeniti postojanje, vrstu, stupanj i težinu zdravstvenog oštećenja, trebalo je zatražiti nalaz i mišljenje tijela vještačenja (članak 59. i članak 147. stavak 1.). Ako bi pojedinac uložio žalbu protiv prvostupanjskog rješenja o ostvarivanju svog prava iz socijalne skrbi i pobijao zaključke iz vještačkog nalaza i mišljenja, ministarstvo nadležno za poslove socijalne skrbi zatražilo bi od drugostupanjskog tijela vještačenja da provede vještačenje o tom pitanju (članak 147. stavak 2.).

23. Pravilnikom o sastavu i načinu rada tijela vještačenja u postupku ostvarivanja prava iz socijalne skrbi i drugih prava po posebnim propisima (Narodne novine br. 64/2002 i 145/2011), koji je bio na snazi u relevantno vrijeme, bilo je predviđeno da članovi prvostupanjskog tijela vještačenja donose svoj nalaz i mišljenje na temelju neposrednog pregleda i ispitivanja osobe koja je upućena na vještačenje, te propisane i druge dokumentacije (članak 10.). Drugostupanjsko tijelo vještačenja bilo je dužno dati nalaz i mišljenje na temelju medicinske i druge dokumentacije prikupljene u prvostupanjskom postupku, te drugih podataka (članak 17.).

24. Člankom 38. stavkom 1. izraz „težina oštećenja zdravlja“ definiran je kao tjelesna ili mentalna oštećenja ili psihičke bolesti zbog kojih osoba ne može samostalno izvoditi aktivnosti primjerene životnoj dobi. U članku 38. stavku 2. utvrđena su mjerila za utvrđivanje tjelesnog oštećenja, kao što su: nesposobnost samostalnog kretanja ni uz ortopedsku pomagala (primjerice

štaka), hranjenje putem sonde i nemogućnost samostalnog održavanja osobne higijene te samostalnog svlačenja i oblačenja i drugo.

25. Preostalo mjerodavno domaće pravo izloženo je u predmetu *Krunoslava Zovko protiv Hrvatske*, br. 56935/13, stavci 23. - 24., 23. svibnja 2017.

PRIGOVOR

26. Podnositelj zahtjeva prigovorio je da je postupak o njegovu zahtjevu za priznavanje prava na osobnu invalidninu bio nepošten.

PRAVO

27. Podnositelj zahtjeva, ne pozivajući se ni na koji određeni članak Konvencije ili njenih protokola, prigovorio je da načela jednakosti oružja i kontradiktornosti postupka nisu poštovana u pogledu određivanja vještačenja i pribavljanja nalaza i mišljenja vještaka u svrhu utvrđivanja njegova prava na osobnu invalidninu. Sud smatra da se ovaj prigovor treba ispitati na temelju članka 6. stavka 1. Konvencije, čiji mjerodavni dio glasi kako slijedi:

„Radi utvrđivanja svojih prava i obveza građanske naravi ... svatko ima pravo da ... sud pravično ... ispita njegov slučaj ...“

A. Tvrđnje stranaka

1. Vlada

28. Vlada je predložila da se zahtjev proglašeni nedopuštenim zbog zlouporabe prava na podnošenje pojedinačnog zahtjeva u mjeri u kojoj je podnositelj zahtjeva na netočan način prezentirao činjenice bitne za ispitivanje predmeta. Konkretno, tvrdio je da ga vještaci nikada nisu osobno pregledali i da nije održana rasprava u postupku kojem prigovara (vidi stavak 33. ove odluke), iako to očito nije točno. Iz spisa jasno proizlazi da je podnositelja zahtjeva osobno pregledalo prvostupanjsko tijelo vještačenja koje je ocijenilo njegovo zdravstveno stanje u svjetlu mjerila za priznavanje prava na osobnu invalidninu utvrđenih mjerodavnim zakonom (vidi stavke 8. - 9. ove odluke) i da je drugostupanjsko tijelo vještačenja potvrdilo njegovu ocjenu nakon pregledavanja svih dokumenata u spisu, uključujući one koje je podnositelj zahtjeva dostavio nakon što ga je prvostupanjsko tijelo vještačenja osobno pregledalo (vidi stavak 14. ove odluke). Očito je i da je podnositelj zahtjeva bio saslušan u nekoliko navrata tijekom postupka: od strane socijalne radnice i Centra prije donošenja prvostupanjskog rješenja (vidi stavke 8. i 10. ove odluke), i od strane Upravnog suda u Zagrebu na ročištu održanom 21. svibnja 2013. godine (vidi stavak 17. ove odluke).

29. Vlada je nadalje tvrdila da su u tom postupku podnositelju zahtjeva bila osigurana sva jamstva iz članka 6. stavka 1. Konvencije. Imao je priliku

iznijeti sve svoje relevantne tvrdnje i predlagati dokaze. Bio je i upoznat sa svim dokumentima u spisu i mogao se o njima očitovati. Prije donošenja prvostupanjske odluke Centra, bio je obaviješten o zaključcima prvostupanjskog tijela vještačenja i pružena mu je prilika da se o njima očituje (vidi stavak 10. ove odluke). Dana mu je mogućnost i da podnese žalbu i pobija zaključke prvostupanjskog tijela vještačenja, nakon čega je Ministarstvo odredilo još jedno vještačenje. Konačno, pružena mu je i mogućnost da ishodi sudsko preispitivanje svog predmeta, a Upravni sud u Zagrebu ispitao je njegov iskaz prije donošenja presude (vidi stavak 17. ove odluke).

30. Vlada je napomenula da je u svojoj upravnoj tužbi podnositelj zahtjeva zatražio da ga vještaci osobno pregledaju (vidi stavak 16. ove odluke). Međutim, na ročištu održanom pred Upravnim sudom u Zagrebu, podnositelj zahtjeva tvrdio je da u njegovu slučaju vještačenje zapravo nije potrebno (vidi stavak 17. ove odluke). Prema mišljenju Vlade, takva izjava predstavljala je odustajanje od njegovog prvobitnog prijedloga za izvođenje dokaza. U tim okolnostima, činjenica da je Upravni sud u Zagrebu odbio odrediti još jedno vještačenje nije učinila postupak nepoštenim.

31. Konačno, Vlada je istaknula da je podnositelj zahtjeva mogao angažirati odvjetnika koji će ga zastupati u postupku kojem prigovara, no to nije učinio. U svakom slučaju, upravna su ga tijela uredno obavijestila o njegovu pravu na podnošenje žalbe i upravne tužbe, koja je pravna sredstva i iskoristio.

2. Podnositelj zahtjeva

32. Podnositelj zahtjeva tvrdio je da je upravni postupak o njegovu zahtjevu za priznavanje prava na osobnu invalidninu bio nepošten. Tvrdio je da mu je trebalo biti priznato pravo na osobnu invalidninu s obzirom na njegov 100-tni invaliditet koji je priznao Hrvatski mirovinski fond (vidi stavak 5. ove odluke). Ako su tijela nadležna za socijalnu skrb imala bilo kakvih dvojbi u pogledu kvalitete rješenja Hrvatskog mirovinskog fonda, trebala su odrediti vještačenje njegova zdravstvenog stanja.

33. U svom zahtjevu Sudu, podnositelj zahtjeva tvrdio je da ga u postupku kojem prigovara vještaci nikada nisu osobno pregledali. Tvrdio je da zapravo nije provedeno nikakvo vještačenje njegova zdravstvenog stanja i da ga domaće vlasti nisu saslušale.

34. U odgovoru na očitovanje Vlade podnesenom 3. studenoga 2016. godine, podnositelj zahtjeva tvrdio je da nije imao pošteno suđenje jer se sam zastupao i jer je koristio pravna sredstva u postupku bez ikakve pravne pomoći (vidi stavak 21. ove odluke). Zatražio je od Suda da to uzme u obzir prilikom ispitivanja predmeta.

B. Ocjena Suda

35. Sud ne smatra potrebnim odgovoriti na prigovor Vlade u pogledu navodne zlouporabe prava na podnošenje zahtjeva od strane podnositelja jer je zahtjev u svakom slučaju nedopušten iz sljedećih razloga.

36. Opća načela relevantna za ovaj predmet sažeta su u predmetu *Letinčić protiv Hrvatske*, br. 7183/11, stavci 46. - 50., 3. svibnja 2016., s daljnjim referencama.

37. Sud na početku napominje da je zahtjev podnositelja zahtjeva o njegovu pravu na osobnu invalidninu ispitalo nekoliko tijela – konkretno Centar i Ministarstvo kao tijela upravne vlasti, te Upravni sud u Zagrebu kao sudbena vlast koja ima ovlast preispitati sva činjenična i pravna pitanja koja su otvorena u kontekstu predmeta (vidi stavke 11., 15. i 18. ove odluke).

38. Sud nadalje napominje da je podnositelj, nakon što je podnio zahtjev za priznanje prava na osobnu invalidninu, bio upućen na vještačenje kako bi se utvrdilo opravdava li njegovo zdravstveno stanje priznavanje prava na osobnu invalidninu. Njegova medicinska dokumentacija i rješenje Hrvatskog mirovinskog fonda iz 1998. godine, koje je dostavio u prilog svom zahtjevu, su također dostavljeni na vještačenje (vidi stavak 7. ove odluke). Iz toga slijedi da je podnositelj zahtjeva imao priliku utjecati na ocjenu vještaka putem tvrdnji iznesenih u njegovu zahtjevu, kao i putem dokumentacije koju je priložio tom zahtjevu (usporedi *Krunoslava Zovko protiv Hrvatske*, br. 56935/13, stavak 46., 23. svibnja 2017.).

39. Sud nadalje napominje da je prvostupanjsko vještačenje bilo zatraženo od internog tijela vještačenja Centra u čijem su sastavu bili socijalna radnica, koja je uzela izjavu podnositelja zahtjeva, i liječnik opće prakse, koji ga je osobno pregledao (vidi stavak 8. ove odluke). Prvostupanjsko tijelo vještačenja navelo je da podnositelja njegovo zdravstveno stanje ne sprječava da samostalno izvodi aktivnosti primjerene muškarcu njegove životne dobi (vidi stavak 9. ove odluke). Sud primjećuje da je podnositelj zahtjeva bio pozvan u Centar, gdje je obaviješten o sadržaju nalaza i mišljenja prvostupanjskog tijela vještačenja i omogućeno mu je da se na njih očituje (vidi stavak 10. ove odluke). Iz toga slijedi da je podnositelj zahtjeva bio upoznat sa zaključcima vještaka prije donošenja prvostupanjskog rješenja o tom pitanju i pružena mu je prilika za pobijanje tih zaključaka (vidi gore citirani predmet *Krunoslava Zovko*, stavak 47.).

40. Centar je odbio njegov zahtjev nakon ispitivanja nalaza i mišljenja prvostupanjskog tijela vještačenja, prigovora podnositelja zahtjeva na taj nalaz i mišljenje i mjerodavnih domaćih odredbi (vidi stavke 22. i 24. ove odluke). Podnositelj zahtjeva zatim je podnio žalbu protiv prvostupanjskog rješenja i dostavio je daljnju medicinsku dokumentaciju u prilog svojim tvrdnjama (vidi stavak 12. ove odluke).

41. Sud napominje da je Ministarstvo, kao drugostupanjsko upravno tijelo, kako bi odgovorilo na prigovore podnositelja zahtjeva na ocjenu

vještaka o njegovu zdravstvenom stanju, pribavilo nalaz i mišljenje svog internog drugostupanjskog tijela vještačenja (vidi stavak 13. ove odluke). Tijelo vještačenja je pregledalo svu medicinsku dokumentaciju podnositelja zahtjeva, uključujući dokumentaciju koju je dostavio sa žalbom, i potvrdilo je zaključak prvostupanjskog tijela vještačenja (vidi stavak 14. ove odluke).

42. Sud primjećuje da u svom odgovoru na očitovanje Vlade podnositelj zahtjeva nije osporio vjerodostojnost dokumenata koje je dostavila Vlada, prema kojima su u njegovu predmetu vještačenja bila provedena. Stoga nema razloga da Sud sumnja u njihovu autentičnost i pouzdanost. Iz toga slijedi da su provedena dva vještačenja kako bi se dao odgovor na konkretne tvrdnje podnositelja zahtjeva o njegovu zdravstvenom stanju, a kod oba vještačenja su uzete u obzir tvrdnje i dokumentacija koju je podnositelj zahtjeva podnio tijekom postupka (vidi gore citirani predmet *Krunoslava Zovko*, stavak 49., i *Trbojević protiv Hrvatske* (odl.) [Odbor], br. 57228/13, stavak 37., 15. svibnja 2018.).

43. Sud nadalje napominje da je podnositelj zahtjeva imao mogućnost pobijati nalaze i mišljenja vještaka i rješenja upravnih tijela pred Upravnim sudom u Zagrebu podnošenjem upravne tužbe i sudjelovanjem u javnoj raspravi (vidi stavke 16. - 17. ove odluke; vidi i gore citirani predmet *Krunoslava Zovko*, stavak 50., i gore citirani predmet *Trbojević*, stavak 38.). Upravni sud u Zagrebu ispitao je tvrdnje podnositelja zahtjeva koje se odnose na zaključke iz nalaze i mišljenja vještaka. U konačnici je odbio njegov tužbeni zahtjev jer je, pozivajući se na zaključke tijela vještačenja, utvrdio da podnositelj ne ispunjava zakonske kriterije za priznavanje prava na osobnu invalidninu (vidi stavak 18. ove odluke).

44. U pogledu tvrdnje podnositelja zahtjeva da Upravni sud u Zagrebu nije pribavio nalaz i mišljenje izrađen nakon što je osobno pregledan, Sud ponavlja da je prvenstveno na nacionalnim sudovima da ocijene dokaze koje su pribavili i relevantnost bilo kojeg dokaza koji stranka želi izvesti (vidi *Elsholz protiv Njemačke* [VV], br. 25735/94, stavak 66., ECHR 2000-VIII, i *Mantovanelli protiv Francuske*, 18. ožujka 1997., stavak 34., *Izješća o presudama i odlukama 1997-II*). Obično nije uloga Suda da utvrdi je li određen vještački nalaz koji je dostupan domaćem sudu pouzdan ili ne (vidi *Matytsina protiv Rusije*, br. 58428/10, stavak 169., 27. ožujka 2014.). Umjesto toga, zadatak Suda na temelju Konvencije jest utvrditi je li postupak u svojoj cijelosti, uključujući i način na koji su dokazi prihvaćeni, bio pošten (vidi *Dombo Beheer B.V. protiv Nizozemske*, 27. listopada 1993., stavak 31., Serija A br. 274).

45. U tom pogledu, Sud napominje, kao prvo, da je podnositelj zahtjeva već bio osobno pregledan u postupku pred upravnim tijelima (vidi stavke 8. - 9. i 14. ove odluke). U mjeri u kojoj je prijedlog podnositelja zahtjeva u njegovoj upravnoj tužbi trebalo smatrati zahtjevom za daljnjim osobnim pregledom od strane vještaka, Sud napominje da je naknadno, na ročištu održanom pred Upravnim sudom u Zagrebu, podnositelj zahtjeva izjavio da

zapravo nije bilo potrebno provesti vještačenje da bi se odlučilo o njegovu predmetu jer je Hrvatski mirovinski fond već utvrdio da je podnositelj osoba sa 100-tnim invaliditetom (vidi stavke 16. - 17. ove odluke). U svakom slučaju, Sud napominje da je Upravni sud u Zagrebu odbio odrediti još jedno vještačenje, utvrdivši da su tijela vještačenja na dvije razine ocijenila da podnositelj zahtjeva na temelju svog zdravstvenog stanja nije ispunjavao uvjete za priznavanje prava iz socijalne skrbi koje je zahtijevao (vidi stavak 18. ove odluke). U okolnostima ovog predmeta, Sud ne nalazi ništa nepošteno u zaključku Upravnog suda u Zagrebu.

46. U pogledu prigovora podnositelja zahtjeva koji se odnosi na nedostatak pravne pomoći u njegovu predmetu, Sud napominje, kao prvo, da mu je ovaj prigovor prvi put podnesen 3. studenoga 2016. godine (vidi stavak 34. ove odluke), dok je postupak kojem se prigovara okončan 1. listopada 2013. godine (vidi stavak 20. ove odluke). Čak i pretpostavljajući da je prigovor bio podnesen pravovremeno, Sud napominje da podnositelj zahtjeva nikad nije ustvrdio, ni u domaćem postupku ni u postupku pred Sudom, da je želio biti zastupan po odvjetniku, ali da ga nije mogao angažirati zbog nedostatka financijskih sredstava, ili da je zatražio pravnu pomoć, ali da mu je taj zahtjev odbijen. Prema mišljenju Suda, podnositelj zahtjeva stoga ne može tvrditi da je domaći postupak bio nepošten jer nije bio zastupan po odvjetniku s obzirom na to da je sam odlučio da će se sam zastupati. U svakom slučaju, Sud napominje da je podnositelj zahtjeva bio obaviješten o svojim postupovnim pravima u postupku i da je koristio ta prava, iznosio svoje tvrdnje i dokumente u prilog tim tvrdnjama te je podnio žalbu, upravnu tužbu i ustavnu tužbu (vidi stavke 12., 16., i 19. ove odluke).

47. S obzirom na navedena razmatranja, Sud smatra da je podnositelju zahtjeva bila pružena prilika da učinkovito sudjeluje u postupku određivanja vještačenja i pribavljanja nalaza i mišljenja koji su korišteni za odlučivanje o osnovanosti njegova zahtjeva, koju priliku je iskoristio u mjeri u kojoj je sam smatrao da je to nužno. Ocjenjujući okolnosti predmeta u cjelini, Sud ne nalazi nikakve naznake da je postupak o zahtjevu podnositelja za priznavanje prava na osobnu invalidninu bio nepošten.

48. Iz toga proizlazi da je zahtjev nedopušten na temelju članka 35. stavka 3. točke (a) Konvencije kao očigledno neosnovan te se stoga mora odbaciti sukladno članku 35. stavku 4.

Iz tih razloga Sud jednoglasno

utvrđuje da je zahtjev nedopušten.

ODLUKA TARABARIĆ protiv HRVATSKE

Sastavljeno na engleskome jeziku i otpravljeno u pisanom obliku dana
22. listopada 2020.

Renata Degener
Zamjenica tajnika

Pere Pastor Vilanova
Predsjednik

Prevela prevoditeljska agencija Alkemist

European Translation Agency
ALKEMIST STUDIO d.o.o.
Miramarska 24/6, 10 000 Zagreb
OIB: 72466496524